

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

Warszawa, dnia 21 listopada 1960 r.

Nr 13

SPIS TREŚCI:

Dział B

Poz. 164	—	rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 lipca 1960 r. w sprawie kar porządkowych za naruszenie dyscypliny budżetowej	Str. 268
" 165	—	rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 10 sierpnia 1960 r. w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na rok 1960 w niektórych przedsiębiorstwach przemysłowych podległych Ministrowi Przemysłu Spożywczego i Skupu	" 272
" 166	—	uchwała Nr 294 Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia 1960 r. w sprawie zasad tworzenia funduszu zakładowego na rok gospodarczy 1960/1961 w państwowych przedsiębiorstwach gospodarki rolnej i gospodarstwach rolnych	" 273
" 167	—	uchwała Nr 355 Rady Ministrów z dnia 7 października 1960 r. zmieniająca uchwałę Nr 186 z dnia 2 czerwca 1960 r. w sprawie zasad i trybu bankowej kontroli funduszu płac przedsiębiorstw działających według zasad rozrachunku gospodarczego	" 275
" 168	—	rozporządzenie Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 23 sierpnia 1960 r. w sprawie określenia rodzajów prac w gospodarce komunalnej nie wymagających kwalifikacji zawodowych, przy których mogą być zatrudniani młodociani w wieku powyżej lat 16	" 275
" 169	—	rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 7 września 1960 r. w sprawie obniżenia skali w podatku od wynagrodzeń dla niektórych grup pracowników	" 276
" 170	—	rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 26 września 1960 r. w sprawie obniżenia skali w podatku od wynagrodzeń dla niektórych grup pracowników	" 277
" 171	—	rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 27 września 1960 r. w sprawie obniżenia skali w podatku od wynagrodzeń dla niektórych grup pracowników	" 278
" 172	—	rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Plac z dnia 21 września 1960 r. w sprawie warunków zajmowania i opróżniania lokali w hotelach robotniczych	" 279
" 173	—	zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Plac z dnia 26 sierpnia 1960 r. w sprawie zasad obliczania wynagrodzenia za urlop dla niektórych kategorii pracowników	" 280
" 174	—	zarządzenie Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego z dnia 15 września 1960 r. w sprawie wykonywania zadań przez leśniczych dla lasów niepaństwowych	" 281
" 175	—	zarządzenie Ministra Żeglugi z dnia 19 września 1960 r. zmieniające zarządzenie z dnia 31 sierpnia 1957 r. w sprawie składu, siedziby i trybu postępowania morskich komisji dyscyplinarnych	" 281
" 176	—	zarządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 22 września 1960 r. zmieniające zarządzenie Ministra Zdrowia z dnia 12 grudnia 1953 r. w sprawie ryczałtowych wynagrodzeń dla lekarzy	" 282

DZIAŁ B

164

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 28 lipca 1960 r.

w sprawie kar porządkowych za naruszenie dyscypliny budżetowej.*(Dziennik Ustaw z dnia 21 września 1960 r. Nr 41, poz. 247)*

Na podstawie art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o prawie budżetowym (Dz. U. Nr 45, poz. 221) i art. 1 ust. 3 dekretu z dnia 28 stycznia 1947 r. o egzekucji administracyjnej świadczeń pieniężnych (Dz. U. Nr 21, poz. 84 z późniejszymi zmianami) zarządza się, co następuje:

DZIAŁ I.**Przepisy ogólne.**

§ 1. Za naruszenie dyscypliny budżetowej przy wykonywaniu budżetu nakłada się kary porządkowe:

- 1) karę pieniężną,
- 2) karę nagany,
- 3) karę upomnienia.

§ 2. 1. Naruszeniem dyscypliny budżetowej jest naruszenie przepisów normujących gospodarkę budżetową, a w szczególności:

- 1) przekroczenie zaplanowanych wydatków budżetowych,
- 2) ustalenie lub ściąganie należności państwowych poniżej sumy wynikającej z prawidłowego obliczenia tych należności, jak również nieprawidłowe umorzenie lub odpisanie należności państwowych,
- 3) udzielenie zamówienia z naruszeniem przepisów o dostawach, robotach i usługach na rzecz jednostek państwowych,
- 4) naruszenie zakazu dokonywania określonych wydatków bądź przekraczania dopuszczalnej ich wysokości,
- 5) naruszenie przepisów niniejszego rozporządzenia w zakresie niedopełnienia obowiązku zawiadomienia o naruszeniu dyscypliny budżetowej.

2. Przepisami normującymi gospodarkę budżetową w rozumieniu niniejszego rozporządzenia są ogłoszone w Dzienniku Ustaw, Monitorze Polskim, Dzienniku Rozkazów Ministerstwa Obrony Narodowej i Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Spraw Wewnętrznych przepisy, jak również przepisy w sprawie dyscypliny budżetowej zamieszczone w uchwałach Rządu oraz w zarządzeniach Prezesa Rady Ministrów lub Ministra Finansów, a podane do wiadomości i stosowania, których przestrzeganie warunkuje zasadność, dopuszczalność lub wysokość dokonywanych wydatków albo pobieranych dochodów danej jednostki wykonującej budżet.

§ 3. 1. Karze porządkowej za naruszenie dyscypliny budżetowej działaniem lub zaniechaniem podlegają pracownicy i osoby pełniące funkcje z wyboru w jednostkach wykonujących budżet, zwane dalej „pracownikami”. Jednakże gdy naruszenie dyscypliny budżetowej nastąpiło w wy-

niku decyzji kolegialnej albo w wyniku działalności lub zaniechania członków prezydium rad narodowych, osoby wchodzące w skład kolegium lub prezydium rady narodowej podlegają karze porządkowej tylko w przypadkach umyślnego działania lub zaniechania.

2. Jednostkami wykonującymi budżet są w rozumieniu niniejszego rozporządzenia:

- 1) jednostki budżetowe wraz z ich gospodarstwami pomocniczymi,
- 2) zakłady budżetowe,
- 3) inne państwowe lub niepaństwowe jednostki organizacyjne w zakresie pobierania przez nie dochodów budżetu Państwa, dysponowania kredytami tego budżetu albo administrowania funduszami celowymi i środkami specjalnymi, o których mowa w art. 7, art. 10 ust. 2 pkt 2 i art. 53 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 1 lipca 1958 r. o prawie budżetowym (Dz. U. Nr 45, poz. 221).

3. Prezes Rady Ministrów może wyłączyć stosowanie przepisów niniejszego rozporządzenia w niektórych jednostkach wykonujących budżet lub w ich częściach.

§ 4. Przepisów niniejszego rozporządzenia nie stosuje się do należności stanowiących zobowiązania podatkowe i równoważnik z tytułu obowiązkowych dostaw oraz do należności z tytułu rozliczeń przedsiębiorstw państwowych z budżetem Państwa.

§ 5. 1. Kierownicy jednostek wykonujących budżet oraz osoby pełniące funkcje głównych księgowych tych jednostek są odpowiedzialni za należyłą kontrolę przestrzegania dyscypliny budżetowej.

2. W przypadku otrzymania od przełożonego polecenia, którego wykonanie stanowiłoby złamanie głównego księgowego naruszenie dyscypliny budżetowej, główny księgowy, wstrzymując się od wykonania polecenia, przedstawia kierownikowi bezzwłocznie na piśmie przyczyny niewykonania wraz z odpowiednim wyjaśnieniem.

3. W przypadku pisemnego potwierdzenia polecenia, jeżeli wykonanie polecenia nie powoduje odpowiedzialności karnej, główny księgowy wykonuje je. W tym przypadku główny księgowy zwolniony jest od odpowiedzialności porządkowej za naruszenie dyscypliny budżetowej.

4. W przypadku pisemnego potwierdzenia polecenia kierownik jednostki obowiązany jest złożyć pisemne zawiadomienie kierownikowi jednostki nadrzędnej i właściwemu organowi orzekającemu wraz z odpisem pisma głównego księgowego. Kierownik naczelnego organu administracji państwowej składa pisemne zawiadomienie wraz

z odpisem pisma głównego księgowego wyłącznie Prezesowi Rady Ministrów.

§ 6. 1. Osoba, która w związku z wykonywaniem obowiązków służbowych dowiedziała się o naruszeniu dyscypliny budżetowej, obowiązana jest zawiadomić o tym kierownika jednostki, w której jest zatrudniona.

2. Kierownik jednostki (ust. 1) obowiązany jest złożyć pisemne zawiadomienie o naruszeniu dyscypliny budżetowej właściwemu organowi orzekającemu lub zlecić złożenie takiego zawiadomienia głównemu księgowemu.

§ 7. Odpowiedzialność porządkowa według przepisów prawa budżetowego i niniejszego rozporządzenia nie wyłącza odpowiedzialności karnej i cywilnej prawem przewidzianej.

§ 8. 1. Pracownik podlega odpowiedzialności porządkowej niezależnie od odpowiedzialności dyscyplinarnej, przewidzianej innymi przepisami.

2. Kierownik jednostki, w której pracownik jest zatrudniony, może odstąpić od postępowania dyscyplinarnego w sprawie, w której toczy się postępowanie na podstawie niniejszego rozporządzenia.

D Z I A Ł II.

Odpowiedzialność za naruszenie dyscypliny budżetowej.

§ 9. Pracownik, który w poruczonej mu zakresie działania narusza dyscyplinę budżetową, podlega karze pieniężnej lub karze nagany albo karze upomnienia, chyba że przepisy §§ 10—13 przewidują tylko karę pieniężną.

§ 10. 1. Pracownik, który w poruczonej mu zakresie działania przekracza zaplanowane kredyty w poszczególnych rozdziałach i paragrafach klasyfikacji budżetowej — podlega karze pieniężnej.

2. Pracownik, który w poruczonej mu zakresie działania przekracza zaplanowane kredyty:

- 1) w tych paragrafach budżetu centralnego, w których dokonywanie zmian należy do uprawnień właściwego ministra (kierownika urzędu centralnego) i nie wymaga zgody Ministra Finansów lub
- 2) w tych paragrafach budżetu terenowego, w których dokonywanie zmian zostało przekazane na podstawie art. 39 ust. 4 ustawy o prawie budżetowym wydziałom finansowym prezydiów rad narodowych —

podlega karze pieniężnej lub karze nagany albo karze upomnienia.

§ 11. Pracownik, który przez nienależyte wykonywanie swoich obowiązków lub przekroczenie uprawnień spowodował ustalenie lub ściąganie należności państwowych poniżej sumy wynikającej z prawidłowego obliczenia tych należności albo też spowodował nieprawidłowe umorzenie lub odpisanie należności państwowych — podlega karze pieniężnej.

§ 12. Pracownik, który w poruczonej mu zakresie działania udziela z naruszeniem obowiązujących przepisów zamówienia na dostawy, roboty

i usługi jednostkom gospodarki nie uspołecznionej — podlega karze pieniężnej.

§ 13. Pracownik, który w poruczonej mu zakresie działania przekracza zakaz dokonywania określonych wydatków lub przekracza dopuszczalną ich wysokość — podlega karze pieniężnej.

§ 14. Organ orzekający przy wymierzaniu kary stosuje zamiast kary pieniężnej karę nagany w przypadkach nieumyślnego naruszenia dyscypliny budżetowej o mniejszej wadze, jeżeli w ostatnich dwóch latach pracownik nie był ukarany za naruszenie dyscypliny budżetowej.

§ 15. Nie podlega karze pracownik, który narusza dyscyplinę budżetową w celu uniknięcia szkody interesu publicznego, jeżeli inaczej szkody tej nie można było uniknąć.

§ 16. Kar porządkowych nie nakłada się po upływie dwóch lat od zakończenia roku, w którym nastąpiło naruszenie dyscypliny budżetowej.

§ 17. 1. Kara pieniężna nie może być niższa od kwoty 100 zł i nie może przekraczać kwoty 5000 zł ani trzykrotnej wysokości przeciętnej płacy miesięcznej pracownika z okresu ostatnich trzech miesięcy przed ujawnieniem naruszenia dyscypliny budżetowej, a gdy naruszenie to zostało ujawnione po rozwiązaniu stosunku służbowego lub umowy o pracę albo po wygaśnięciu mandatu — z okresu ostatnich trzech miesięcy przed ustaniem tego stosunku.

2. Kara pieniężna nałożona na osoby pełniące funkcje bezpłatnie nie może przekraczać kwoty 3000 zł.

D Z I A Ł III.

Postępowanie.

Rozdział 1.

Organy orzekające.

§ 18. 1. Do orzekania w sprawach o naruszenie dyscypliny budżetowej powołane są komisje orzekające: główna, resortowe, wojewódzkie (miejskie w miastach wyłączonych z województw) i powiatowe (miejskie w miastach stanowiących powiaty miejskie).

2. W sprawach o naruszenie dyscypliny budżetowej przez członka prezydium rady narodowej orzeka prezydium rady narodowej wyższego stopnia. Prezydium tej rady narodowej może orzecznictwo przekazać do właściwości odpowiedniej komisji orzekającej.

3. W sprawach o naruszenie dyscypliny budżetowej przez członka prezydium wojewódzkiej rady narodowej (rady narodowej miasta wyłączonego z województwa) orzeka resortowa komisja orzekająca przy Urzędzie Rady Ministrów.

4. Właściwość określona w ust. 2 i 3 obowiązuje również w stosunku do osób, które dopuściły się naruszenia dyscypliny budżetowej wspólnie z członkiem prezydium rady narodowej.

§ 19. Komisje składają się z przewodniczącego, jego zastępców i co najmniej trzech członków.

§ 20. Przewodniczącego, jego zastępców i członków głównej komisji orzekającej powołuje i

odwołuje Prezes Rady Ministrów na wniosek Ministra Finansów.

§ 21. Przewodniczącego, jego zastępców i członków resortowej komisji orzekającej powołuje i odwołuje właściwy minister (kierownik urzędu centralnego).

§ 22. 1. Przewodniczącym wojewódzkiej, powiatowej i miejskiej komisji orzekającej jest przewodniczący lub stale urzędujący członek prezydium właściwej rady narodowej.

2. Zastępcą przewodniczącego wojewódzkiej, powiatowej i miejskiej komisji orzekającej jest kierownik wydziału finansowego prezydium właściwej rady narodowej.

3. Przewodniczącego i członków wojewódzkiej, powiatowej i miejskiej komisji orzekającej powołuje i odwołuje prezydium właściwej rady narodowej.

§ 23. 1. W przypadkach naruszenia dyscypliny budżetowej w zakresie budżetu centralnego orzeka właściwa resortowa komisja orzekająca.

2. Prezes Rady Ministrów na wniosek właściwego ministra (kierownika urzędu centralnego) może ustalić właściwość wojewódzkich komisji orzekających (miejskich komisji orzekających miast wyłączonych z województw) dla przypadków naruszeń dyscypliny budżetowej w zakresie budżetu centralnego dokonanych przez pracowników jednostek podległych radom narodowym lub nadzorowanych przez ich organy.

§ 24. 1. W przypadkach naruszenia dyscypliny budżetowej w sprawach objętych budżetami terenowymi właściwa jest:

- 1) w zakresie budżetów wojewódzkich i powiatowych rad narodowych, miejskich rad narodowych miast wyłączonych z województw i miast stanowiących powiaty oraz dzielnicowych rad narodowych w miastach wyłączonych z województw, z wyjątkiem przypadków określonych w § 18 ust. 2—4 — wojewódzka komisja orzekająca (miejska komisja orzekająca w miastach wyłączonych z województw),
- 2) w zakresie innych budżetów terenowych, z wyjątkiem przypadków określonych w § 18 ust. 2—4 — powiatowa komisja orzekająca (miejska komisja w miastach stanowiących powiaty miejskie).

2. Ponadto wymienione w ust. 1 komisje powołane są do orzekania w sprawach o naruszenie dyscypliny budżetowej przez członków prezydiów rad narodowych, gdy sprawy te zostały im przekazane przez prezydium właściwej rady narodowej stosownie do § 18 ust. 2.

§ 25. 1. Komisje orzekają w składzie trzech osób.

2. Przewodniczący komisji orzekającej lub jego zastępca wyznacza spośród członków komisji przewodniczącego i dwóch członków składu orzekającego.

3. W sprawach o naruszenie dyscypliny budżetowej przez członka prezydium rady narodowej przewodniczącym składu orzekającego jest przewodniczący komisji lub jego zastępca.

§ 26. Jednym z członków składu orzekającego wojewódzkiej, powiatowej i miejskiej komisji orzekającej powinien być członek komisji powołany spośród pracowników wydziału finansowego prezydium właściwej rady narodowej.

§ 27. W sprawach, których okoliczności nie budzą wątpliwości i w których nie zachodzi potrzeba wymierzenia surowszej kary porządkowej niż kara upomnienia lub kara nagany albo kara pieniężna w wysokości do 300 zł, przewodniczący organu orzekającego lub jego zastępca może po rozważeniu pisemnych wyjaśnień złożonych przez obwinionego orzekać kary w tych granicach jednoosobowo bez przeprowadzenia rozprawy.

§ 28. Odwołania w sprawach o naruszenie dyscypliny budżetowej rozpatrują:

- 1) od orzeczeń wydanych przez powiatowe (miejskie) komisje orzekające lub ich przewodniczących — wojewódzkie komisje orzekające,
- 2) od orzeczeń wydanych przez resortowe komisje orzekające lub ich przewodniczących oraz przez wojewódzkie komisje orzekające (miejskie komisje orzekające w miastach wyłączonych z województw) lub ich przewodniczących — główna komisja orzekająca,
- 3) od orzeczeń prezydiów rad narodowych (§ 18 ust. 2) — prezydium rad narodowych wyższego stopnia, jeżeli nie przekazały sprawy odpowiedniej komisji orzekającej.
- 4) od orzeczeń prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) — Prezes Rady Ministrów, który może orzekanie w tych sprawach przekazać do właściwości głównej komisji orzekającej.

§ 29. 1. Postanowienia wydaje przewodniczący organu orzekającego lub jego zastępca, a w toku rozprawy organ w składzie orzekającym.

2. Zażalenia na wydane postanowienia rozpatruje przewodniczący właściwego organu odwoławczego (§ 28) lub jego zastępca, a w toku rozprawy właściwy organ odwoławczy.

§ 30. 1. Obsługę biurową wojewódzkiej, powiatowej i miejskiej komisji orzekającej sprawuje organ administracji wyznaczony przez przewodniczącego prezydium właściwej rady narodowej.

2. Obsługę biurową resortowej komisji orzekającej sprawuje jednostka organizacyjna wyznaczona przez właściwego ministra (kierownika urzędu centralnego).

3. Obsługę biurową głównej komisji orzekającej sprawuje jednostka organizacyjna wyznaczona przez Prezesa Rady Ministrów.

§ 31. W sprawach wynagrodzeń za udział w posiedzeniach organów orzekających stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zasad wynagrodzenia przewodniczącego i członków składu orzekającego oraz protokolanta za udział w posiedzeniach kolegiów karno-administracyjnych przy prezydiach rad narodowych, z tym że:

- 1) za udział w posiedzeniach głównej komisji orzekającej i resortowych komisji orzekają-

cych przysługują wynagrodzenia należne za udział w posiedzeniach kolegiów wojewódzkich,

- 2) do wyrażenia zgody na podwyższenie stawek wynagrodzeń za udział w posiedzeniach powiatowych (miejskich) komisji orzekających właściwy jest Minister Finansów.

Rozdział 2.

Postępowanie w I i II instancji

§ 32. Podstawę do wszczęcia postępowania stanowi pisemne zawiadomienie zawierające dokładne określenie zarzucanego obwinionemu czynu.

§ 33. 1. Jeżeli okoliczności przytoczone w zawiadomieniu dają dostateczną podstawę do wszczęcia postępowania, przewodniczący organu orzekającego lub jego zastępca wyznacza skład orzekający i termin rozprawy, wzywając na nią obwinionego, organ lub osobę, której zawiadomienie stało się podstawą do wszczęcia postępowania, i świadków oraz zarządza w miarę potrzeby sprowadzenie innych dowodów.

2. Przewodniczący organu orzekającego lub jego zastępca nie wszczyna postępowania, jeżeli zachodzą okoliczności wyłączające stosownie do § 16 nałożenie kary porządkowej.

3. Przewodniczący organu orzekającego lub jego zastępca może przed wyznaczeniem rozprawy zwrócić zawiadomienie organowi lub osobie składającej lub przekazać je innemu organowi w celu podania dodatkowych określonych danych albo wyjaśnienia wskazanych okoliczności.

§ 34. W rozprawie może brać udział w charakterze rzecznika dyscypliny budżetowej główny księgowy jednostki, w której naruszenie tej dyscypliny nastąpiło, albo główny księgowy jednostki nadrzędnej lub przedstawiciel organu, którego zawiadomienie stało się podstawą do wszczęcia postępowania.

§ 35. Jeżeli obwiniony, któremu doręczono wezwanie na rozprawę, nie stawia się, organ orzekający może przeprowadzić rozprawę zaocznie.

§ 36. 1. Orzeczenia oraz te postanowienia, na które służy zażalenie, doręcza się:

- 1) obwinionemu,
- 2) jednostce, w której zaszły okoliczności będące przedmiotem postępowania,
- 3) organowi bezpośrednio nadrzędnemu nad jednostką określoną w pkt 2,
- 4) organowi, którego zawiadomienie stało się podstawą do wszczęcia postępowania,
- 5) głównemu księgowemu lub innej osobie, która bierze udział w postępowaniu w charakterze rzecznika dyscypliny budżetowej.

2. Postanowienia o nałożeniu kary za niestawiennictwo, za odmowę złożenia zeznań lub wyjaśnień oraz za niewłaściwe zachowanie się w czasie rozprawy doręcza się osobom, na które karę nałożono.

§ 37. Osoba, na którą nałożono karę nagany lub upomnienia, nie ponosi opłat i kosztów postępowania.

Rozdział 3.

Wykonanie orzeczeń i postanowień.

§ 33. 1. Ostateczne orzeczenia i postanowienia podlegają wykonaniu.

2. Ostateczne orzeczenia o nałożeniu kary pieniężnej oraz postanowienia o nałożeniu kary (§ 36 ust. 2) podlegają wykonaniu w trybie przewidzianym w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 9 listopada 1957 r. w sprawie poruczenia niektórym wierzycielom prowadzenia egzekucji administracyjnej przez zajęcie wynagrodzenia za pracę (Dz. U. z 1958 r. Nr 3, poz. 8), z tym że wierzycielem jest jednostka organizacyjna wyznaczona w myśl § 30.

3. Ostateczne orzeczenia o nałożeniu kary nagany wykonuje się przez doręczenie ukaranemu zawiadomienia, że w wykonaniu ostatecznego orzeczenia o nałożeniu kary nagany został dokonany odpowiedni wpis do akt osobowych ukaranego.

4. Ostateczne orzeczenia o nałożeniu kary upomnienia wykonuje się przez doręczenie ukaranemu oraz kierownikowi jednostki, w której ukarany jest zatrudniony, zawiadomienia o nałożeniu kary.

§ 39. 1. O nałożeniu kary pieniężnej i kary nagany dokonuje się wpisu do akt osobowych ukaranego.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy kar nakładanych w drodze postanowień określonych w § 36 ust. 2.

3. Wpis do akt osobowych o nałożeniu kary porządkowej (ust. 1) podlega wykreśleniu po upływie dwóch lat od daty uprawomocnienia się orzeczenia.

Rozdział 4.

Nadzór.

§ 40. 1. Prezes Rady Ministrów sprawuje ogólny nadzór nad działalnością organów orzekających.

2. Prezes Rady Ministrów sprawuje nadzór nad działalnością głównej komisji orzekającej i nad orzecznictwem prezydiów wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) na podstawie niniejszego rozporządzenia.

3. Prezes Rady Ministrów może swoje uprawnienia, o których mowa w ust. 1 i 2, przekazać Ministrowi Finansów.

4. Prezydya wojewódzkich rad narodowych sprawują nadzór nad orzecznictwem prezydiów rad narodowych niższego stopnia na podstawie niniejszego rozporządzenia.

5. Główne komisja orzekająca sprawuje nadzór nad działalnością resortowych i wojewódzkich komisji orzekających (miejskich w miastach wyłączonych z województw).

6. Wojewódzkie komisje orzekające sprawują nadzór nad działalnością powiatowych komisji orzekających (miejskich w miastach stanowiących powiaty miejskie).

§ 41. 1. Organ nadzorczy (§ 40 ust. 2—6) może uchylić lub zmienić ostateczne orzeczenie lub postanowienie w przypadkach przewidzianych w przepisach o postępowaniu administracyjnym.

2. Uchylenie lub zmiana ostatecznego orzeczenia lub postanowienia na niekorzyść niewinnego lub ukaranego nie może nastąpić po upływie sześciu miesięcy od dnia, w którym wydane zostało to orzeczenie lub postanowienie.

D Z I A Ł IV.

Przepisy końcowe.

§ 42. W zakresie nie uregulowanym niniejszym rozporządzeniem w sprawach o naruszenie

dyscypliny budżetowej stosuje się przepisy o postępowaniu administracyjnym.

§ 43. Organy właściwe do orzekania w sprawach naruszeń dyscypliny budżetowej w jednostkach (instytucjach, zakładach) wojskowych i Milicji Obywatelskiej oraz zasady i tryb wymierzania kar za te naruszenia określa — każdy w swoim zakresie — Minister Obrony Narodowej i Minister Spraw Wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Finansów.

§ 44. Wykonanie rozporządzenia porucza się Prezesowi Rady Ministrów, Ministrowi Finansów i zainteresowanym ministrom.

§ 45. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1960 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

165

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 10 sierpnia 1960 r.

w sprawie tworzenia funduszu zakładowego na rok 1960 w niektórych przedsiębiorstwach przemysłowych podległych Ministrowi Przemysłu Spożywczego i Skupu.

(*Dziennik Ustaw z dnia 27 września 1960 r. Nr 42, poz. 253*)

Na podstawie art. 2 ust. 3 i 4 oraz art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) zarządza się, co następuje:

§ 1. Rozporządzenie dotyczy przedsiębiorstw przemysłowych podporządkowanych Zjednoczeniu Przemysłu Cukrowniczego.

§ 2. Przedsiębiorstwa, o których mowa w § 1, dokonują odpisów na fundusz zakładowy na zasadach i według stawek podanych w załączniku do rozporządzenia.

§ 3. Łączna kwota wypłat na cele, o których mowa w art. 7 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) nie może przekroczyć 8,5% osobowego

funduszu płac pracowników stale zatrudnionych, wykonanego przez przedsiębiorstwo w roku sprawozdawczym.

§ 4. W sprawach nie uregulowanych niniejszym rozporządzeniem mają odpowiednie zastosowanie przepisy ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 grudnia 1959 r. w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 4, poz. 24).

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1960 r.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

Załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 sierpnia 1960 r. (poz. 253).

ODPISY NA FUNDUSZ ZAKŁADOWY W PRZEDSIĘBIORSTWACH PODPORZĄDKOWANYCH ZJEDNOCZENIU PRZEMYSŁU CUKROWNICZEGO

1. Przez planowany osobowy fundusz płac rozumieć należy planowany skorygowany osobowy fundusz płac. Łączna kwota skorygowanych planowanych rocznych funduszy płac poszczególnych przedsiębiorstw nie może być wyższa od globalnego limitu rocznego osobowego funduszu płac zatwierdzonego dla przemysłu cukrowniczego na rok 1960.

2. Przez planowaną oraz rzeczywistą akumulację rozumieć należy akumulację obliczoną od produkcji towarowej, na którą składa się ilość produkcji wytworzonej w przedsiębiorstwie zarówno z buraków cukrowych pochodzących z własnej kontraktacji, jak i otrzymanych w ramach przerzutów z innych przedsiębiorstw — z uwzględnieniem wyników działalności pozaoperacyjnej oraz ze sprzedaży towarów i materiałów,

3. Przepis ust. 2 nie dotyczy Wytwórni Alkoholu Bezwodnego, Rafinerii Soli Potasowych oraz Wytwórni Łodu Suchego Cukrowni Chełmża, Wytwórni: Rozpuszczalników i Cytrynianu Wapnia oraz Warsztatów Mechanicznych Cukrowni Racibórz, Wytwórni Rozpuszczalników Cukrowni Przeworsk, Wytwórni Cukierków Cukrowni Lublin oraz Wytwórni Noży Dyfuzyjnych we Włochach. Przez planowaną oraz rzeczywistą akumulację w wyżej wymienionych jednostkach rozumieć należy akumulację ze sprzedaży produkcji i usług z uwzględnieniem wyników działalności pozaoperacyjnej oraz ze sprzedaży towarów i materiałów.

4. Dla obliczenia zasadniczego funduszu zakładowego, kwoty poprawy akumulacji oraz tabeli odpisów dodatkowego funduszu zakładowego w przedsiębiorstwie, które

w roku 1959 nie uzyskało uprawnień do pełnego zasadniczego funduszu zakładowego, przyjmuje się zamiast akumulacji rzeczywistej za rok 1959 — akumulację zaplanowaną na rok 1959 od produkcji towarowej w warunkach planu na rok 1960.

5. Niezależnie od korekt przewidzianych w art. 6 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78), zwanej dalej „ustawą” — przy obliczaniu funduszu zakładowego w przemyśle cukrowniczym koryguje się ponadto akumulację o różnice dodatnie i ujemne z tytułu zmian zawartości cukru w burakach cukrowych.

6. Fundusz zakładowy w przedsiębiorstwie powiększa się o odpisy z tytułu:

- 1) odstąpienia przez przedsiębiorstwo w ramach przerzutów buraków cukrowych na rzecz innego przedsiębiorstwa — w wysokości 3 zł za tonę buraków odstąpionych w ramach przerzutów,
- 2) przebielenia cukru surowego i cukrów żółtych pochodzących z importu — w wysokości 20 zł za tonę cukru białego otrzymanego z przebielenia,
- 3) wyprodukowania cukru białego kryształu rafinowanego w przedsiębiorstwie nie posiadającym rafinerii — w wysokości 40 zł za tonę, o ile wyprodukowany cukier został zakwalifikowany do sprzedaży jako cukier rafinowany.

- 4) polepszenia jakości cukru białego kryształu zwykłego przy uzyskaniu zabarwienia:
 - poniżej 0,7° do 0,6° Stammera — w wysokości 2 zł za tonę,
 - poniżej 0,6° do 0,5° Stammera — w wysokości 4 zł za tonę,
 - poniżej 0,5° do 0,4° Stammera — w wysokości 6 zł za tonę,
 - poniżej 0,4° Stammera — w wysokości 8 zł za tonę,
 - 5) polepszenia jakości cukru surowego przeliczonego według Rdt — w wysokości 2 zł za tonę przy uzyskaniu powyżej 93,5° Rdt do 94,0° Rdt, w wysokości 5 zł za tonę przy uzyskaniu powyżej 94,0° Rdt,
 - 6) 50% zysku osiągniętego od zrealizowanych nie planowanych, dodatkowych usług nieprzemysłowych — pod warunkiem uprzedniego zatwierdzenia tych usług przez Zjednoczenie Przemysłu Cukrowniczego.
7. Fundusz zakładowy w przedsiębiorstwie zmniejsza się w przypadku:
- 1) gorszej jakości cukru kryształu zwykłego przy uzyskaniu stopnia zabarwienia:
 - powyżej 1,0° do 1,2° Stammera — o 2 zł za każdą tonę,
 - powyżej 1,2° Stammera — o 4 zł za każdą tonę,
 - 2) gorszej jakości cukru surowego wyliczonej według Rdt:
 - poniżej 93,0° Rdt — o 3 zł za każdą tonę cukru.

166

UCHWAŁA Nr 294 RADY MINISTRÓW

z dnia 19 sierpnia 1960 r.

w sprawie zasad tworzenia funduszu zakładowego na rok gospodarczy 1960/1961 w państwowych przedsiębiorstwach gospodarki rolnej i gospodarstwach rolnych.

(*Monitor Polski z dnia 24 września 1960 r. Nr 73, poz. 335*)

Rada Ministrów uchwala, co następuje:

I. Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Uchwała dotyczy państwowych przedsiębiorstw gospodarki rolnej oraz działających według zasad rozrachunku gospodarczego gospodarstw rolnych wchodzących w skład tych przedsiębiorstw lub stanowiących gospodarstwa pomocnicze jednostek budżetowych, zwanych w dalszym ciągu „gospodarstwami”.

2. Uchwała nie dotyczy pomocniczych gospodarstw rolnych jednostek budżetowych Ministerstwa Szkolnictwa Wyższego i Polskiej Akademii Nauk

II. Odpisy na fundusz zakładowy.

§ 2. 1. Do tworzenia funduszu zakładowego uprawnione są gospodarstwa, które w roku gospodarczym 1960/1961 osiągną zysk bilansowy.

2. Warunkiem do uzyskania przez gospodarstwa rolne pomocnicze jednostek budżetowych prowadzących statutową działalność naukowo-badawczą lub dydaktyczną prawa do tworzenia funduszu zakładowego na zasadach określonych uchwałą, oprócz warunku wymienionego w ust. 1,

jest wykonanie planowanych zadań w zakresie działalności naukowo-badawczej lub dydaktycznej.

3. Wysokość odpisów na fundusz zakładowy wynosi:

- 25% zysku bilansowego oraz
- 20% sumy stanowiącej poprawę wyniku bilansowego w stosunku do roku gospodarczego 1959/1960.

4. Jeżeli gospodarstwa, o których mowa w ust. 1, osiągną w roku gospodarczym 1960/1961 w porównaniu do roku gospodarczego 1959/1960 wzrost wartości produkcji towarowej netto, dokonują odpisu dodatkowego w wysokości 10% sumy tego wzrostu.

5. Za wartość produkcji towarowej netto uważa się wartość netto sprzedanej produkcji roślinnej, zwierzęcej, przemysłu rolnego, skorygowaną (powiększoną lub pomniejszoną) o różnicę wartości remanentów inwentarza żywego, produktów roślinnych, pasz i surowców dla zakładów przemysłu rolnego na początek i koniec roku gospodarczego oraz wartość usług odpłatnych wykonanych na zewnątrz.

6. Wartość netto sprzedanej produkcji stanowi suma dochodów ze sprzedaży produktów roślinnych i pochodzenia zwierzęcego, inwentarza ży-

wego, ryb oraz wyrobów przemysłu rolnego, pomniejszona o wartość zakupionych nasion i sadze- niaków, pasz, inwentarza żywego, materiału zary- bieniowego oraz surowców przemysłu rolnego.

7. W razie gdy suma odpisów na fundusz za- kładowy dokonanych zgodnie z ust. 2 i 3 jest niż- sza od 2% planowanego osobowego funduszu płac gospodarstwa w roku gospodarczym 1960/1961, odpisów dokonuje się w wysokości 2% tego fun- duszu płac.

8. W razie gdy zysk gospodarstw nie pokryje odpisów przewidzianych w ust. 2 i 3, różnica uzu- pełniona zostanie dotacją budżetową.

III. Podział funduszu zakładowego.

§ 3. 1. Środki funduszu zakładowego przezna- cza się:

- 1) w wysokości 1/4 łącznej sumy funduszu za- kładowego — na inwestycje i remonty kapi- talne w zakresie budownictwa mieszkanio- wego oraz budynków i sprzętu o przeznacze- niu socjalnym,
 - 2) na nagrody pieniężne i w naturze, przy czym łączna suma wypłat na ten cel nie może prze- kroczyć 8,5% osobowego funduszu płac go- gospodarstwa, planowanego na rok gospodar- czy 1960/1961,
 - 3) na wydatki o charakterze socjalno-bytowym i kulturalno-oświatowym.
2. Jeżeli suma środków pieniężnych przezna- czona zgodnie z ust. 1 pkt 1 jest niższa od 50.000 zł, gospodarstwo może środki te przeznaczyć na cele określone w ust. 1 pkt 2 i 3.

IV. Zmniejszenia i zwiększenia wysokości odpisów.

§ 4. 1. Przy ustalaniu, czy gospodarstwu przysługuje prawo do funduszu zakładowego, jak również przy obliczaniu wysokości tego funduszu wyłącza się różnice z wprowadzonych w roku go- spodarczym 1960/1961 (po dniu 1 lipca 1960 r.) urzędowych zmian cen zakupionych materiałów oraz usług obcych, stawek płac, składek na ubez- pieczenia rzeczowe i społeczne, stawek podatko- wych oraz stawek amortyzacji. Przepis ten nie do- tyczy zmian cen i stawek, które zgodnie z odręb- nymi przepisami pokrywane są dotacjami przed- miotowymi zaliczanymi do dochodów gospo- darstw.

2. Przy ustalaniu wysokości funduszu zakłado- wego suma zysku bilansowego może być powięk- szona o równowartość poniesionych w 1960/1961 r. nakładów wieloletnich na zarybienie nowych sta- wów i obiektów stawowych lub na założenie kul- tur wieloletnich, nie aktywowanych zgodnie z obo- wiązującymi przepisami.

3. Do sumy zysku bilansowego może być rów- nież doliczona równowartość nakładów pokrytych ze środków obrotowych na modernizację i adapta- cję niezbędnych pomieszczeń dla przewidzianego w planie rozszerzenia hodowli inwentarza żywego.

§ 5. 1. Jeżeli gospodarstwo osiągnęło zysk bądź zysk i poprawę wyniku w sposób niezgodny z obowiązującymi przepisami albo ze szkodą dla interesu społecznego, traci ono prawo do funduszu zakładowego lub fundusz ten ulega odpowiednie- mu zmniejszeniu.

2. Za zysk lub poprawę wyniku osiągniętego w sposób sprzeczny z przepisami bądź szkodliwy dla interesu społecznego uważa się wynik osią- gnięty przez:

- 1) niewykonanie remontów, powodujące utrzy- mywanie w złym stanie budynków, maszyn i urządzeń lub ich niszczenie,
- 2) niedokonywanie prawidłowych odpisów amortyzacyjnych,
- 3) niedokonywanie planowanych wydatków na bezpieczeństwo i higienę pracy,
- 4) niewykonywanie niezbędnych zabiegów agro- lub zootechnicznych, przewidzianych w planie.

V. Zasady pokrywania wydatków na nagrody w gospodarstwach, które nie tworzą funduszu zakładowego.

§ 6. 1. Gospodarstwom, które nie spełnią wa- runków określonych w uchwale, jednostka nad- rzędna może zezwolić na dokonywanie wydatków na nagrody do wysokości 1% planowanego osobo- wego funduszu płac na rok gospodarczy 1960/1961.

2. Jednostka nadrzędna uzależni wysokość przyznanych nagród w granicach ustalonych w ust. 1 od stopnia poprawy wyniku finansowego gospodarstwa.

3. Wydatki, o których mowa w ust. 1, pokry- wane są z dotacji budżetowej.

VI. Korzystanie z funduszu zakładowego przez pracowników zarządów przedsiębiorstw wielozakładowych.

§ 7. 1. Pracownicy zarządu przedsiębiorstwa wielozakładowego, którego podległe jednostki działają według zasad rozrachunku gospodarczego i obowiązane są do sporządzania samodzielnego sprawozdania finansowego (bilansu), mają prawo do uczestnictwa w funduszu zakładowym, o ile roczne sprawozdanie finansowe całego przedsię- biorstwa wykazuje zysk.

2. Fundusz zakładowy dla pracowników zarzą- du przedsiębiorstwa ustala się w takim procencie planowanego osobowego funduszu płac zarządu na rok gospodarczy 1960/1961, jaki wynika ze sto- sunku łącznej kwoty odpisów na fundusz zakła- dowy w gospodarstwach do łącznej sumy plano- wanego w roku gospodarczym 1960/1961 osobowe- go funduszu płac wszystkich podległych przedsię- biorstw, jednak w wysokości nie mniejszej niż 2% planowanego osobowego funduszu płac zarzą- du.

3. Jednostka nadrzędna może zezwolić na wy- płatę nagród pracownikom zarządu przedsiębior- stwa do wysokości 1% planowanego na rok gospo- darczy 1960/1961 osobowego funduszu płac zarzą-

du przedsiębiorstwa, jeżeli zgodnie z § 2 fundusz zakładowy w ogóle nie został utworzony.

4. Na fundusz zakładowy zarządu przeznaczają się środki z wpłat zysku podległych jednostek, a w razie braku tych wpłat lub ich niedostatecznej wysokości — z dotacji budżetowej.

• VII. Przepisy końcowe.

§ 8. Dotacje przedmiotowe, z których zgodnie z odrębnymi przepisami korzystają gospodarstwa, nie są potrącane przy ustalaniu podstawy odpisów na fundusz zakładowy, chyba że odrębne przepisy stanowią inaczej.

§ 9. Fundusz zakładowy tworzy się na podstawie zatwierdzonego rocznego sprawozdania finansowego za rok gospodarczy 1960/1961. W ciągu roku gospodarstwa nie mają prawa dokonywania zaliczkowych odpisów na fundusz zakładowy.

§ 10. Wysokość odpisów i podział funduszu zakładowego w zakresie ustalonym w § 3 podlega zatwierdzeniu przez jednostkę nadrzędną. Składając wniosek o zatwierdzenie odpisu gospodarstwo powinno dokonać przelewu pełnej sumy objętej wnioskiem na specjalny rachunek bankowy podlegający oprocentowaniu.

§ 11. W razie stwierdzenia naruszenia przepi-

sów niniejszej uchwały jednostka nadrzędna — niezależnie od pociągnięcia do odpowiedzialności służbowej i dyscyplinarnej — może przypisać do zwrotu kierownikowi (dyrektorowi) i starszemu (głównemu) księgowemu całość lub część pobranej nagrody.

§ 12. Pomocnicze gospodarstwa rolne, podległe Ministerstwu Szkolnictwa Wyższego i Polskiej Akademii Nauk, tworzą w roku gospodarczym 1960/1961 fundusz zakładowy na warunkach określonych uchwałą nr 517 Rady Ministrów z dnia 20 grudnia 1958 r. w sprawie tworzenia w roku gospodarczym 1958/1959 funduszu na nagrody i na budownictwo mieszkaniowe dla pracowników pomocniczych gospodarstw rolnych, działających według zasad rozrachunku gospodarczego, których statutową działalnością jest działalność naukowo-badawcza lub dydaktyczna (Monitor Polski z 1959 r. Nr 3, poz. 10).

§ 13. Właściwi ministrowie w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Rolnych wydadzą szczegółowe przepisy regulujące tryb tworzenia i wykorzystania funduszu zakładowego na rok gospodarczy 1960/1961.

§ 14. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 lipca 1960 r.
Prezes Rady Ministrów: w z. *P. Jaroszewicz*

167

UCHWAŁA Nr 355 RADY MINISTRÓW

z dnia 7 października 1960 r.

zmieniająca uchwałę nr 186 z dnia 2 czerwca 1960 r. w sprawie zasad i trybu bankowej kontroli funduszu płac przedsiębiorstw działających według zasad rozrachunku gospodarczego.

(*Monitor Polski z dnia 17 października 1960 r. Nr 78, poz. 360*)

§ 1. W § 9 instrukcji o składnikach funduszu płac, o wynagrodzeniach z funduszu zakładowego i z czystej nadwyżki spółdzielczości oraz o składnikach wynagrodzeń nie objętych funduszem płac w jednostkach na rozrachunku gospodarczym, stanowiącej załącznik do uchwały nr 186 Rady Ministrów z dnia 2 czerwca 1960 r. w sprawie zasad i trybu bankowej kontroli funduszu płac przedsiębiorstw działających według zasad rozrachunku

gospodarczego (Monitor Polski Nr 54, poz. 257), wprowadza się następujące zmiany:

- 1) skreśla się pkt 9,
- 2) w pkt 12 skreśla się wyrazy „i ochronnej“.

§ 2. Uchwała wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

168

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA GOSPODARKI KOMUNALNEJ

z dnia 23 sierpnia 1960 r.

w sprawie określenia rodzajów prac w gospodarce komunalnej nie wymagających kwalifikacji zawodowych, przy których mogą być zatrudniani młodociani w wieku powyżej lat 16.

(*Dziennik Ustaw z dnia 21 września 1960 r. Nr 41, poz. 251*)

Na podstawie art. 3 ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 2 lipca 1958 r. o nauce zawodu, przyuczaniu do określonej pracy i warunkach zatrudniania młodocianych w zakładach pracy oraz o wstępnym stażu pracy (Dz. U. Nr 45, poz. 226) zarządza się, co następuje:

§ 1. Do prac nie wymagających kwalifikacji zawodowych w gospodarce komunalnej, przy których dopuszczalne jest zatrudnianie młodocianych w wieku powyżej lat 16, zalicza się prace wymienione w załączniku do rozporządzenia, wykony-

wane pod nadzorem doświadczonych i wykwalifikowanych pracowników.

§ 2. Przepis § 1 nie narusza przepisów rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 26 września 1958 r. w sprawie wykazu prac wzbronionych młodocianym (Dz. U. Nr 64, poz. 312 i Nr 71, poz. 355).

§ 3. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Kierownik Ministerstwa Gospodarki Komunalnej:

St. Sroka

Załącznik do rozporządzenia Ministra Gospodarki Komunalnej z dnia 23 sierpnia 1960 r. (poz. 251).

WYKAZ PRAC NIE WYMAGAJĄCYCH KWALIFIKACJI ZAWODOWYCH W GOSPODARCE KOMUNALNEJ, PRZY KTÓRYCH MOGĄ BYĆ ZATRUDNIANI PRACOWNICY MŁODOCIANI W WIEKU POWYŻEJ LAT 16

Lp.	Rodzaje prac
1	W zakresie robót drogowych: pomoc przy ustawianiu znaków drogowych, łat lub desek; porządkowanie placów budowy przy robotach drogowych; zalewanie zaprawą cementową spoin i pielęgnowanie świeżo ułożonych nawierzchni; ręczne zrywanie starych powierzchni ułożonych bez zaprawy cementowej (bruk, płyty, kostka); wypełnianie spoin dylatacyjnych na zimno.
2	W zakresie robót budowlanych: czyszczenie, sortowanie i składowanie materiałów budowlanych (z wyjątkiem materiałów sypkich) oraz drobnego sprzętu i narzędzi; polewanie betonu, układanie cegieł w kozły; sortowanie i układanie desek do obmiaru; łupanie i ociosywanie klinów i kołków; czyszczenie deszczulek posadzkowych pochodzących z rozbiórki; układanie tektury i papieru pod deszczulki; czyszczenie stali zbrojeniowej w prętach, kręgach i konstrukcjach — z zendry, brudu i lodu — szczotkami lub młotkiem w otwartych pomieszczeniach; wyciąganie i prostowanie gwoździ.
3	W zakresie robót zduńskich: sortowanie kafli i innych elementów pieców według kształtu i odcieni; cięcie drutu na klamry i wiązania podłużne; przygotowywanie tłuczni z cegły i dachówek; mycie kafli i płyt licowych; zacieranie i kredowanie; konserwacja narzędzi i sprzętu.
4	W zakresie robót malarskich: szpachlowanie stolarki, podłóg, cokołów, listew podłogowych itp.; konserwacja narzędzi i sprzętu.
5	W zakresie robót szklarskich: rozkręcanie i skręcanie ram okiennych; oczyszczanie ram okiennych ze starego kitu i resztek szkła; mycie i wycieranie szyb.
6	W zakresie robót ogrodniczych: zasypywanie wykopów ziemią słabo spoistą; przyzbowanie urodzajnej warstwy gleby (uprzednio spulchnionej); grabienie trawy i liści z trawników; usuwanie przekwitłych kwiatów, suchych liści i owoców z roślin; wbijanie palików i przywiązywanie do nich roślin; ustawianie (na półkach, ladach itp.) roślin doniczkowych uprawianych pod szkłem; sortowanie i układanie doniczek; prace pomocnicze przy okulizacji, podlewaniu i pakowaniu roślin do transportu oraz przy szyciu mat i inne proste prace pomocnicze.
7	Sprzątanie terenów zielonych, pomieszczeń biurowych, gospodarczych i produkcyjnych na placach budowy i w gospodarstwach ogrodniczych.
8	Pomoc przy przewijaniu uzwojeń silników trakcyjnych.
9	Prace gońca.

169

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 7 września 1960 r.

w sprawie obniżenia skali w podatku od wynagrodzeń dla niektórych grup pracowników.

(Dziennik Ustaw z dnia 21 września 1960 r. Nr 41, poz. 252)

Na podstawie art. 10 ust. 5 i 8 oraz art. 13 ust. 6 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. z 1949 r. Nr 7, poz. 41, z 1956 r. Nr 44, poz. 201 i z 1959 r. Nr 11, poz. 60) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy § 1 ust. 2 oraz §§ 2 i 3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 25 września 1956 r. w sprawie obniżenia skali w podatku od wynagrodzeń dla niektórych grup podatników oraz zwolnienia niektórych grup podatników w podatku od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 44, poz. 202) mają odpowiednie zastosowanie do wynagrodzeń wszystkich pracowników zatrudnionych:

- 1) w zakładach łączności,
- 2) w Polskiej Akademii Nauk oraz w instytucjach naukowych i naukowo-badawczych,
- 3) w uspołecznionych: bibliotekach, muzeach, archiwach, domach kultury, świetlicach itp. zakładach kulturalnych,

- 4) w uspołecznionych przedsiębiorstwach widowiskowo-rozrywkowych,
- 5) w Komitecie do Spraw Radiofonii „Polskie Radio“ oraz w rozgłośniach i w ośrodkach telewizyjnych,
- 6) w uspołecznionych instytucjach i przedsiębiorstwach wydawniczych,
- 7) w państwowych zakładach i instytucjach służby zdrowia,
- 8) w państwowych zakładach opieki i pomocy społecznej.

2. Przepis ust. 1 pkt 4 nie dotyczy członków i pracowników spółdzielni pracy, dla których obniżenie skali podatku od wynagrodzeń wprowadzone zostanie w odrębnym przepisie.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do wynagrodzeń należnych za okres od dnia 1 października 1960 r.
Minister Finansów: w z. J. Kole

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 26 września 1960 r.

w sprawie obniżenia skali w podatku od wynagrodzeń dla niektórych grup pracowników,

(Dziennik Ustaw z dnia 11 października 1960 r. Nr 44, poz. 267)

Na podstawie art. 10 ust. 5 i 8 oraz art. 13 ust. 6 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. z 1949 r. Nr 7, poz. 41, z 1956 r. Nr 44, poz. 201 i z 1959 r. Nr 11, poz. 60) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy § 1 ust. 2 oraz §§ 2 i 3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 25 września 1956 r. w sprawie obniżenia skali w podatku od wynagrodzeń dla niektórych grup podatników oraz zwolnienia niektórych grup podatników w podatku od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 44, poz. 202) stosuje się odpowiednio do wynagrodzeń wszystkich pracowników zatrudnionych w prowadzonych przez jednostki gospodarki uspołecznionej wyodrębnionych zakładach usługowych (punktach przyjęć),

świadczących na rzecz ludności usługi określone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

2. Zakłady o działalności usługowo-produkcyjnej traktuje się na równi z zakładami określonymi w ust. 1, jeżeli obroty osiągnęte z usług w okresie wypłaty wynoszą co najmniej 60% ogólnych obrotów zakładów prowadzonych na terenie gromad oraz osiedli i miast o liczbie mieszkańców zameldowanych na stałe do 10.000, a co najmniej 75% ogólnych obrotów zakładów, prowadzonych w pozostałych miejscowościach.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do wynagrodzeń należnych za okres od dnia 1 września 1960 r.

Minister Finansów: w z. J. Kole

Załącznik do rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 26 września 1960 r. (poz. 267).

WYKAZ USŁUG DLA LUDNOŚCI, WYKONYWANYCH PRZEZ WYODRĘBNIONE ZAKŁADY USŁUGOWE (PUNKTY PRZYJĘĆ) JEDNOSTEK GOSPODARKI USPOŁECZNIONEJ

1) elektromechanika (grzejnicza, medyczna, samochodowa, silnikowa, elektromiernictwo),	26) szkutnictwo (budowa i naprawa łodzi, kajaków, szkutnictwo),
2) radio- i telemechanika,	27) tapicerstwo (dekoracyjne, meblowe),
3) ślusarstwo samochodowe i motocyklowe,	28) drukarstwo (drukarnstwo ręczne, światłodruk),
4) blacharstwo (budowlane, karoseryjne, naczyniowe, naprawa chłodziarek),	29) introligatorstwo (oprawa ksiąg),
5) brązownictwo (brązownictwo, galwanizatorstwo, szlifowanie i polerowanie metali),	30) dziewiarstwo (maszynowe, ręczne),
6) grawerstwo (emalierstwo, grawerstwo),	31) gremplarstwo,
7) instalatorstwo chłodziarek,	32) hafciarstwo (wyszywanie na tkaninach, mereżkarstwo, szmuklerstwo, koronkarstwo),
8) kowalstwo (artystyczne, pojazdowe, naprawa maszyn i narzędzi rolniczych, podkuwanie koni),	33) podnoszenie oczek,
9) mechanika precyzyjna (narzędzi precyzyjnych i narzędzi medycznych),	34) powroźnictwo (sieciarstwo ręczne, wyrób powrozów i sznurów),
10) mechanika gaśnic i urządzeń przeciwpożarowych,	35) wyrób i naprawa kilimów i dywanów,
11) mechanika maszyn do szycia,	36) bielizniarstwo (damskie, dziecięce, męskie, pościelowe, wyrób kołder),
12) mechanika maszyn biurowych,	37) cerowanie artystyczne,
13) optyka (okularowa i narzędzi optycznych),	38) czapnictwo,
14) ślusarstwo (naprawa maszyn, naprawa rowerów, nożownictwo, pilnikarstwo, spawalnictwo, ślusarstwo ogólne, ślusarstwo budowlane, tokarstwo w metalu, naprawa wag, naprawa narzędzi),	39) gorseciarstwo,
15) naprawa siatek z drutu,	40) kapelusznictwo damskie,
16) rusznikarstwo,	41) czyszczenie i odświeżanie kapeluszy męskich,
17) zegarmistrzostwo,	42) krawiectwo damskie i dziecięce, miarowe ciężkie, miarowe lekkie, krojenie odzieży damskiej i dziecięcej,
18) złotnictwo (szlifowanie bursztynu, kamieni szlachetnych i półszlachetnych, naprawa i wyrób przedmiotów z metali szlachetnych),	43) krawiectwo męskie — miarowe cywilne i mundurowe, skórzane, krojenie odzieży męskiej,
19) wulkanizatorstwo,	44) malowanie na tkaninach,
20) kamieniarsstwo,	45) plisowanie i dekatyzacja tkanin,
21) szklarstwo (budowlane, oprawa obrazów, pojazdowe, szlifierstwo szkła),	46) obciążanie guzików,
22) bednarstwo,	47) naprawa sienników, worków itp.,
23) kołodziejstwo (karoseryjne, pojazdowe),	48) żaglownictwo,
24) pozłotnictwo,	49) wyprawa i farbowanie skór futerkowych, odświeżanie futer i skór futerkowych,
25) stolarstwo (budowlane, meblowe, sportowe, rzeźbiarstwo, wyrób trumien),	50) kuśnierstwo (futrarnictwo, kozuszkarnictwo),
	51) rękawicznictwo skórzane,
	52) rymarstwo (kaletnictwo, rymarstwo sportowe, siodlarstwo, siodlarstwo pojazdowe, wyrób i naprawa uprzęży, odświeżanie wyrobów skórzanych),

53) szewstwo (wyrób i naprawa obuwia),	77) instalatorstwo centralnego ogrzewania,
54) szewstwo ortopedyczne,	78) instalatorstwo elektryczne,
55) usługowy wypiek chleba i wymiana mąki na chleb,	79) instalatorstwo gazowe,
56) usługowy wypiek ciast,	80) instalatorstwo wodociągowe,
57) usługowe tłoczenie oleju i soków owocowych,	81) instalatorstwo kanalizacyjne,
58) usługowe suszenie owoców, jarzyn i grzybów,	82) wiertnictwo i kopanie studzien,
59) młyny usługowe, usługowe śrutowniki, usługowe płatkarnie,	83) kominiarstwo,
60) usługowy ubój zwierząt, rozbieranie tusz zwierzęcych,	84) lakiernictwo,
61) usługowe szlamowanie jelit,	85) malarstwo (budowlane, dekoracyjne, tapeciarsstwo),
62) usługowy wyrób wędlin i wyrobów wędliniarskich,	86) sztukatorstwo,
63) instrumentarstwo muzyczne (lutnictwo, naprawa fortepianów i pianin, strojenie instrumentów klawiszowych, naprawa harmonii, naprawa instrumentów dętych drewnianych i metalowych oraz perkusyjnych),	87) zduństwo,
64) mechanika ortopedyczna (wraz z bandażownictwem),	88) fryzjerstwo,
65) naprawa wiecznych piór, naprawa i napełnianie długopisów,	89) kosmetyka,
66) naprawa zabawek i lalek,	90) czyszczenie obuwia
67) naprawa przedmiotów z porcelany,	91) fotografowanie,
68) parasolnictwo,	92) usługi pomocy domowej,
69) wypychanie i konserwacja ptaków i zwierząt,	93) projektowanie wnętrz,
70) izolatorstwo budowlane,	94) wypożyczanie sprzętu gospodarstwa domowego,
71) murarstwo,	95) wypożyczanie sprzętu turystycznego i sportowego,
72) układanie płytek posadzkowych, ściennych itp.,	96) wypożyczanie sprzętu do wyrobu materiałów budowlanych,
73) żelbetoniarstwo	97) pranie bielizny białej,
74) ciesielstwo,	98) pranie chemiczne i farbiarstwo,
75) dekarstwo,	99) maglowanie bielizny,
76) asfalcjarstwo, brukarstwo,	100) usługi łaziennicze,
	101) usługi pogrzebowe,
	102) usługi asenizacyjne,
	103) usługi gazyfikacji bezprzewodowej,
	104) wszelkie inne nie wymienione w wykazie naprawy przedmiotów osobistego użytku ludności

171

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 27 września 1960 r.

w sprawie obniżenia skali w podatku od wynagrodzeń dla niektórych grup pracowników.

(Dziennik Ustaw z dnia 11 października 1960 r. Nr 44, poz. 268)

Na podstawie art. 10 ust. 5 i 8 oraz art. 13 ust. 6 ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. z 1949 r. Nr 7, poz. 41, z 1956 r. Nr 44, poz. 201 i z 1959 r. Nr 11, poz. 60) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy § 1 ust. 2 oraz §§ 2 i 3 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 25 września 1956 r. w sprawie obniżenia skali w podatku od wynagrodzeń dla niektórych grup podatników oraz zwolnienia niektórych grup podatników w podatku od wynagrodzeń (Dz. U. Nr 44, poz. 202) mają odpowiednio zastosowanie do wynagrodzeń wszystkich pracowników zatrudnionych:

- 1) w przedsiębiorstwach i zakładach resortu gospodarki komunalnej z wyjątkiem pracowników biur projektowych oraz pracowników umysłowych, zatrudnionych w przedsiębiorstwach geodezyjnych, budowlano-montażowych oraz wykonawstwa i nadzoru inwestycyjnego,
- 2) w Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska“, Centrali Spółdzielni Ogrodniczych oraz Związku Spółdzielni Spożywców „Społem“ wraz z podległymi im jednostkami, z wyjątkiem pracowników biur projektowych i pracowników umysłowych przedsiębiorstw budowlanych.

- 3) w przedsiębiorstwach geodezji, kartografii i geologii z wyjątkiem pracowników umysłowych,
- 4) w zjednoczeniach i innych jednostkach nadrzędnych, utrzymywanych z narzutów podległych przedsiębiorstwom,
- 5) w administracji terenowej,
- 6) w sądach, biurach notarialnych, kancelariach komorników, komisjach arbitrażowych, terenowych organach prokuratury i administracji więziennictwa oraz administracji zakładów poprawczych,
- 7) w instytucjach finansowych i ubezpieczeniowych,
- 8) w jednostkach (instytucjach i zakładach) podległych Ministerstwu Obrony Narodowej i Ministerstwu Spraw Wewnętrznych — z wyjątkiem pracowników biur projektowych oraz pracowników umysłowych przedsiębiorstw budowlanych, geodezyjnych i kartograficznych.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do wynagrodzeń należnych za okres od dnia 1 listopada 1960 r.

Minister Finansów: w z. J. Kote

172

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 21 września 1960 r.

w sprawie warunków zajmowania i opróżniania lokali w hotelach robotniczych.*(Dziennik Ustaw z dnia 19 października 1960 r. Nr 45, poz. 274)*

Na podstawie art. 30 ust. 3 ustawy z dnia 30 stycznia 1959 r. — Prawo lokalowe (Dz. U. Nr 10, poz. 59) i art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o utworzeniu Komitetu Pracy i Płac oraz o zmianach właściwości w dziedzinie ubezpieczeń społecznych, rent, zaopatrzeń i opieki społecznej (Dz. U. Nr 20, poz. 119) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Hotelem robotniczym w rozumieniu niniejszego rozporządzenia jest zespół pomieszczeń pozostających w zarządzie uspołecznionego zakładu pracy i przeznaczonych przez ten zakład na wspólne zakwaterowanie — na czas trwania umowy o pracę — pracowników zamiejscowych nie mających możliwości codziennego dojazdu do pracy.

2. Do hoteli robotniczych nie zalicza się: domów noclegowych, schronisk robotniczych, kwatery pływających i ruchomych, pokoi gościnnych i innych urządzeń socjalnych organizowanych przez zakłady pracy dla zapewnienia pracownikom tymczasowego odpoczynku.

§ 2. 1. Do zajęcia miejsca w hotelu robotniczym są uprawnieni pracownicy zatrudnieni w zakładzie pracy, w którego zarządzie znajduje się hotel.

2. Pracownicy innych zakładów pracy są uprawnieni do zajęcia miejsca w hotelu robotniczym, jeżeli zakłady te zawarły odpowiednią umowę o miejsca w hotelu robotniczym dla swoich pracowników z zakładem pracy, w którego zarządzie znajduje się hotel robotniczy.

§ 3. 1. Podstawę do zajęcia miejsca w hotelu robotniczym stanowi pisemne skierowanie, wystawione przez zakład pracy, w którego zarządzie znajduje się hotel; skierowanie podpisuje kierownik zakładu pracy lub osoba przez niego upoważniona.

2. Pracownikom uprawnionym do zajęcia miejsca w hotelu robotniczym w przypadkach określonych w § 2 ust. 2 skierowanie wystawia zakład pracy zarządzający hotelem na podstawie imiennego zgłoszenia tego zakładu pracy, który zawarł z nim umowę o miejsca w hotelu dla swoich pracowników.

3. Pracownik, któremu zostało przydzielone miejsce w hotelu robotniczym, podpisuje przy otrzymaniu skierowania zobowiązanie do przestrzegania określonych w zobowiązaniu warunków zajmowania miejsca w hotelu, stosowania się do regulaminu hotelowego i zwolnienia miejsca w hotelu w razie utraty uprawnień do jego zajmowania.

§ 4. 1. Zakład pracy, w którego zarządzie znajduje się hotel robotniczy, cofa skierowanie do zajmowania miejsca w hotelu w razie:

1) ustania stosunku pracy między pracownikiem zajmującym miejsce w hotelu robotniczym a zakładem pracy, w którego zarządzie znajduje się hotel,

2) ustania stosunku pracy między pracownikiem zajmującym miejsce w hotelu robotniczym a zakładem pracy, który zawarł umowę o miejsca w hotelu dla swoich pracowników z zakładem pracy, w którego zarządzie znajduje się hotel; o ustaniu stosunku pracy zakład obowiązany jest zawiadomić zakład pracy zarządzający hotelem robotniczym; cofnięcie skierowania następuje w tych przypadkach na podstawie zawiadomienia zakładu pracy, który zawarł umowę o miejsca w hotelu,

3) otrzymania przez pracownika zajmującego miejsce w hotelu robotniczym mieszkania w miejscu zatrudnienia,

4) upływu terminu umowy zawartej przez zakład pracy zatrudniający pracownika z zakładem pracy, w którego zarządzie znajduje się hotel robotniczy,

5) dopuszczenia się przez pracownika zajmującego miejsce w hotelu robotniczym kradzieży przedmiotów znajdujących się w hotelu na szkodę zakładu pracy, w którego zarządzie jest hotel, lub współmieszkańców hotelu.

2. Zakład pracy, wymieniony w ust. 1, może cofnąć skierowanie do zajmowania miejsca w hotelu robotniczym pracownikom, którzy:

1) naruszają w sposób istotny przepisy regulaminu hotelowego,

2) niszczą urządzenia lub sprzęt hotelowy,

3) postępowaniem swoim wywołują zgorszenie współmieszkańców hotelu,

4) zakłócają uporczywie spokój w hotelu lub

5) zalegają z opłatami za korzystanie z miejsca w hotelu robotniczym za okres co najmniej 2 miesięcy.

§ 5. 1. Cofnięcia skierowania do zajmowania miejsca w hotelu robotniczym (§ 4) dokonuje na piśmie kierownik zakładu pracy, w którego zarządzie znajduje się hotel, lub osoba przez niego upoważniona.

2. Pracownik, któremu cofnięto skierowanie z przyczyn wymienionych w § 4 ust. 2, może w ciągu trzech dni od dnia otrzymania cofnięcia zażądać rozpatrzenia zasadności cofnięcia skierowania do zajmowania przez niego miejsca w hotelu robotniczym; cofnięcie skierowania powinno zawierać pouczenie o tym przysługującym pracownikowi uprawnieniu.

3. Rozpatrzenia zasadności cofnięcia prawa do zajmowania miejsca w hotelu robotniczym dokonuje na wniosek pracownika w ciągu 14 dni od dnia otrzymania wniosku rada zakładowa tego zakładu pracy, w którego zarządzie znajduje się hotel robotniczy.

4. Do czasu rozpatrzenia zasadności cofnięcia prawa do zajmowania miejsca w hotelu (ust. 3) cofnięcie skierowania ulega wstrzymaniu.

§ 6. 1. Osoby, które przez cofnięcie skierowania utraciły prawo do zajmowania miejsca w hotelu robotniczym, obowiązane są zwolnić to miejsce bez prawa do pomieszczenia zastępczego.

2. Zakład pracy, w którego zarządzie znajduje się hotel, może wezwać do bezzwłocznego opuszczenia hotelu i zabrania swych rzeczy osoby zajmujące miejsca w hotelu bezprawnie, tj. osoby, które przez prawomocne cofnięcie skierowania utraciły prawo do zajmowania miejsca w hotelu lub które zajęły miejsca w hotelu bez skierowania zakładu pracy.

3. W razie nieopuszczenia hotelu na wezwanie zakładu pracy (ust. 2) zakład pracy dokonuje usunięcia osoby, która nie zastosowała się do wezwania, przy użyciu przymusu bezpośredniego.

4. W razie nieobecności osoby, która podlega usunięciu z hotelu robotniczego, zakład pracy obowiązany jest zabezpieczyć ruchomości stanowiące własność tej osoby w taki sposób, aby nie uległy one uszkodzeniu lub kradzieży.

§ 7. 1. Tryb postępowania określony w §§ 5 i 6 ma zastosowanie również w stosunku do osób,

które w dniu wejścia w życie niniejszego rozporządzenia zajmują miejsca w hotelu robotniczym niezgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia.

2. W stosunku do osób zajmujących miejsca w hotelu robotniczym niezgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia w dniu jego wejścia w życie, a zatrudnionych w uspołecznionych zakładach pracy, zakład pracy zarządzający hotelem stosuje określony w §§ 5 i 6 tryb postępowania w porozumieniu z zakładem pracy zatrudniającym te osoby, w celu umożliwienia zapewnienia pracownikowi nowego pomieszczenia; w tym przypadku osoba zajmująca miejsce w hotelu powinna je opuścić na wezwanie zakładu pracy w ciągu jednego miesiąca, z tym że na uzasadniony wniosek zakładu pracy zatrudniającego tę osobę termin ten może być przedłużony do trzech miesięcy.

§ 8. Stawki opłat za zajmowanie miejsca w hotelu robotniczym określają odrębne przepisy.

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: *A. Burski*

173

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 26 sierpnia 1960 r.

w sprawie zasad obliczania wynagrodzenia za urlop dla niektórych kategorii pracowników.

(*Monitor Polski z dnia 24 września 1960 r. Nr 73, poz. 340*)

Na podstawie § 4 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 2 lipca 1959 r. w sprawie wykonania niektórych przepisów ustawy z dnia 16 maja 1922 r. o urloпах dla pracowników zatrudnionych w przemyśle i handlu (Dz. U. Nr 42, poz. 264) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy zarządzenia stosuje się do następujących kategorii pracowników:

- 1) zatrudnionych w zakładach pracy podległych i nadzorowanych przez Ministra Gospodarki Komunalnej:
 - a) ratowników w działach eksploatacji ośrodków wycoczynkowo-przywodnych,
 - b) bezpośrednio w produkcji w przedsiębiorstwach geodezyjnych;
- 2) zatrudnionych w zakładach pracy podległych i nadzorowanych przez Ministra Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego — robotników transportu leśnego: mechanicznego, kolejkowego, konnego i wodnego;
- 3) zatrudnionych w zakładach pracy podległych i nadzorowanych przez Ministra Przemysłu Spożywczego i Skupu:
 - a) inspektorów sprzedaży margaryny i tłuszczów kuchennych,
 - b) inkasentów i rozwozicieli piwa,
 - c) robotników przeładunkowych i dźwigowych w przemyśle chłodniczym,
 - d) robotników w przemyślach cukrowniczym, ziemniaczanym i jajczarsko-drobiarskim;
- 4) zatrudnionych w zakładach pracy podległych i nadzorowanych przez Ministra Przemysłu Lekkiego;

- a) kierowników punktów skupu,
- b) wagowych w punktach skupu,
- c) klasyfikatorów w punktach skupu,
- d) sprzętaczek w placówkach akcji społecznej;

5) zatrudnionych w zakładach pracy państwowego przemysłu terenowego objętych zakresem działania Komitetu Drobnej Wytworczości:

- a) inkasentów i rozwozicieli piwa oraz napojów gazowych,
- b) akwizytorów;

6) palaczy centralnego ogrzewania.

§ 2. 1. Pracownicy wymienieni w § 1, którzy nie mają stałego miesięcznego wynagrodzenia, otrzymują wynagrodzenie za czas urlopu obliczone na podstawie przeciętnego wynagrodzenia wypłaconego im w ciągu dwunastu miesięcy bezpośrednio poprzedzających miesiąc, w którym pracownik otrzymuje urlop, lub — jeśli pracownik nie przepracował jeszcze roku — na podstawie przeciętnego wynagrodzenia wypłaconego pracownikowi w danym zakładzie pracy w ciągu przepracowanego okresu poprzedzającego miesiąc, w którym pracownik otrzymuje urlop.

2. Jeżeli pracownicy wymienieni w § 1 otrzymują wynagrodzenie w częściach stałej i zmiennej, wynagrodzenie za czas urlopu w części zmiennej oblicza się na zasadach określonych w ust. 1, a w części stałej na zasadach ogólnych.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: *A. Burski*

174

ZARZĄDZENIE MINISTRA LEŚNICTWA I PRZEMYSŁU DRZEWNEGO

z dnia 15 września 1960 r.

w sprawie wykonywania zadań przez leśniczych dla lasów niepaństwowych.*(Monitor Polski z dnia 1 października 1960 r. Nr 75, poz. 346)*

Na podstawie art. 19 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. o zagospodarowaniu lasów i nieużytków nie stanowiących własności Państwa oraz niektórych lasów i nieużytków państwowych (Dz. U. Nr 29, poz. 166) zarządza się, co następuje:

§ 1. Leśniczowie dla lasów niepaństwowych wykonują zadania w zakresie organizacji, nadzoru i opieki nad lasami i nieużytkami nie stanowiącymi własności Państwa na obszarze obwodów powierzonych ich pieczy.

§ 2. Leśniczowie wymienieni w § 1 działają z własnej inicjatywy oraz na polecenie nadleśniczego przedsiębiorstwa lasów państwowych.

§ 3. Leśniczowie są odpowiedzialni służbowo za należyte zagospodarowanie lasów i nieużytków nie stanowiących własności Państwa, znajdujących się na obszarze powierzonego obwodu.

§ 4. Do zakresu działania leśniczych należy w szczególności:

- 1) prowadzenie ewidencji lasów i nieużytków nie stanowiących własności Państwa oraz niektórych lasów i nieużytków państwowych;
- 2) organizowanie czynności gospodarczych, związanych z zalesieniem gruntów leśnych i nieużytków, pielęgnowaniem gleby i drzewostanów, melioracjami leśnymi i ochroną lasów oraz nadzorowanie wykonywania tych zabiegów przez posiadaczy lasów i nieużytków;
- 3) wyznaczanie, cechowanie i dokonywanie pomiaru drzew przeznaczonych do wyrębu;
- 4) badanie stanu zagrożenia lasów w celu zapobiegania rozmnażaniu się i zwalczania szkodliwych owadów leśnych i pasożytów roślinnych;
- 5) wykonywanie czynności przygotowawczych dla prezydiów powiatowych i gromadzkich rad narodowych, polegających na zbadaniu spraw na gruncie i opracowaniu wniosków w celu wydania przez te prezydium zarządzeń i decyzji w sprawach zastępczego wykonania zabiegów gospodarczych na koszt posiadaczy lasów i nieużytków, podziału lasu, przeznaczenia nieużytków do zalesienia, zalesienia gruntów rolnych, zalesienia gruntów leśnych pozbawionych drzewostanów oraz nieużytków na koszt Państwa, zmiany uprawy leśnej na inny rodzaj użytkowania, przegonu i pasania zwierząt gospodarskich oraz zbierania ściółki w miejscach, w których mogłoby to spowodować nadmierne wyjałowienie gleby, spo-

ządzania wykazów nieużytków i zalesienia nieużytków przez ich posiadaczy;

- 6) dokonywanie na gruncie oceny udatności upraw;
- 7) wykonywanie czynności przygotowawczych w sprawach nadzoru i opieki zleconych przez nadleśniczych przedsiębiorstw lasów państwowych;
- 8) współdziałanie w przygotowywaniu dla prezydiów gromadzkich rad narodowych wykazów gruntów nieleśnych przeznaczonych jako nieużytki do zalesienia;
- 9) ustalanie zapotrzebowania na materiał sadzeniowy i zgłaszanie tego zapotrzebowania nadleśniczemu przedsiębiorstwa lasów państwowych;
- 10) opracowywanie wniosków co do odnowienia i zalesienia, pielęgnowania i ochrony lasów i przesyłanie ich do aprobaty nadleśniczemu przedsiębiorstwa lasów państwowych;
- 11) ustalanie dla prezydiów gromadzkich rad narodowych ilości sadzonek potrzebnych do podziału pomiędzy posiadaczy lasów i nieużytków;
- 12) sporządzanie list płacy za wykonane na koszt Państwa prace związane z odnowieniem gruntów leśnych i zalesieniem nieużytków;
- 13) uczestniczenie na zaproszenie prezydiów gromadzkich rad narodowych w posiedzeniach, na których omawiane są sprawy z zakresu nadzoru nad lasami nie stanowiącymi własności Państwa;
- 14) ściganie wykroczeń leśnych przez kierowanie wniosków o ukaranie do kolegiów karno-administracyjnych;
- 15) udzielanie pomocy w zakresie zadrzewienia terenów chłopskich.

§ 5. W celu ułatwienia prowadzenia przez posiadaczy lasów gospodarki leśnej leśniczowie biorą udział w organizowaniu zrzeszeń posiadaczy lasów oraz pomagają w zatrudnieniu dozorców leśnych.

§ 6. 1. Leśniczego, o którym mowa w § 1, zatrudnia i zwalnia okręgowy zarząd lasów państwowych na wniosek nadleśniczego, uzgodniony z prezydium powiatowej rady narodowej.

2. Leśniczy podlega służbowo nadleśniczemu przedsiębiorstwa lasów państwowych.

§ 7. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Leśnictwa i Przemysłu Drzewnego:

J. Dąb-Kociół

175

ZARZĄDZENIE MINISTRA ŻEGLUGI

z dnia 19 września 1960 r.

zmieniające zarządzenie z dnia 31 sierpnia 1957 r. w sprawie składu, siedziby i trybu postępowania morskich komisji dyscyplinarnych.

(Monitor Polski z dnia 7 października 1960 r. Nr 76, poz. 351)

Na podstawie art. 70 i 71 ustawy z dnia 28 kwietnia 1952 r. o pracy na polskich morskich statkach

handlowych w żegludze międzynarodowej (Dz. U. Nr 25, poz. 171) w porozumieniu z Zarządem Głównym

nym Związku Zawodowego Marynarzy i Portowców zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Żeglugi i Gospodarki Wodnej z dnia 31 sierpnia 1957 r. w sprawie składu, siedziby i trybu postępowania morskich komisji dyscyplinarnych (Monitor Polski z 1957 r. Nr 74, poz. 452 i z 1959 r. Nr 10, poz. 38) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 4 ust. 1 otrzymuje brzmienie:
„1. Powołuje się Odwoławczą Morską Komisję Dyscyplinarną w Warszawie, zwaną dalej «Komisją Odwoławczą»“;

2) w § 5:
a) w ust. 2 skreśla się wyrazy „a także Komisji Odwoławczej“;

b) dodaje ust. 3 w brzmieniu następującym:
„3. W skład Komisji Odwoławczej wchodzi: przewodniczący, wiceprzewodniczący oraz 15 członków, w tym 4 przedstawiciele Zarządu Głównego Związku Zawodowego i przynajmniej 5 przedstawiciele armatorów.“;

3) § 7 otrzymuje brzmienie:

„§ 7. 1. Członków Komisji Odwoławczej powołuje Minister Żeglugi spośród kandydatów przedstawionych przez Zarząd Główny Związku Zawodowego i armatorów żeglugi międzynarodowej oraz spośród pracowników organów morskiej administracji państwowej.

2. Przewodniczący Komisji Odwoławczej powinien mieć wyższe wykształcenie prawnicze.“;

4) w § 9 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 9. 1. Komisja orzeka w kompletach w składzie przewodniczącego i dwóch

członków. Komisja Odwoławcza orzeka w kompletach w składzie przewodniczącego i czterech członków.“;

5) dotychczasową treść § 24 oznacza się jako ust. 1 i dodaje ust. 2 w następującym brzmieniu:

„2. Przewodniczący Komisji Odwoławczej może zarządzić rozprawę na sesji wyjazdowej w Gdyni lub w Szczecinie.“;

6) w § 25a ust. 1 wyrazy „art. 95 przepisów o postępowaniu administracyjnym“ zastępuje się wyrazami „przepisami o postępowaniu administracyjnym“;

7) § 27 otrzymuje brzmienie:

„§ 27. 1. Czynności kancelaryjne i gospodarcze związane z działalnością komisji i rzeczników dyscyplinarnych przy komisjach załatwiają urzędy morskie właściwe dla siedziby komisji. Budżety tych urzędów obejmują wydatki związane z działalnością komisji i rzeczników dyscyplinarnych przy komisjach.

2. Czynności kancelaryjne i gospodarcze związane z działalnością Komisji Odwoławczej załatwia Ministerstwo Żeglugi, którego budżet obejmuje wydatki związane z działalnością Komisji Odwoławczej i rzecznika dyscyplinarnego przy Komisji Odwoławczej.“

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Żeglugi: w z. *J. Wiśniewski*

176

ZARZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 22 września 1960 r.

zmieniające zarządzenie Ministra Zdrowia z dnia 12 grudnia 1958 r. w sprawie ryczałtowych wynagrodzeń dla lekarzy.

(*Monitor Polski z dnia 13 października 1960 r. Nr 77, poz. 358*)

Na podstawie § 7 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 12 grudnia 1958 r. w sprawie uposażenia lekarzy, lekarzy dentyków oraz innych pracowników z wyższym wykształceniem zatrudnionych w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. Nr 74, poz. 376) zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 1 ust. 1 pkt 7 zarządzenia Ministra Zdrowia z dnia 12 grudnia 1958 r. w sprawie ryczałtowych wynagrodzeń dla lekarzy (Monitor Pol-

ski Nr 96, poz. 525) w pierwszym zdaniu po słowach „węgla kamiennego“ skreśla się dwukropek i dodaje się wyrazy „oraz na wezwanie zakładów wchodzących w skład Kombinatu Paliwowo-Energetycznego Turów“.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 października 1960 r.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej:

w z. *A. Pachó*

Wydawca: CENTRALNA RADA ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

Zamówienia i przedpłaty na prenumeratę przyjmowane są w terminie do dnia 15 miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty — przez: Urzędy Pocztowe, listonoszy oraz Oddziały i Delegatury „Ruchu“. Można również zamówić prenumeratę dokonując wpłaty na konto PKO Nr 16 100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch“ — Warszawa, ul. Srebrna 12.

Cena prenumeraty: kwartalnej zł 10 —, półrocznej zł 20 —, rocznej zł 40 —.

Cena prenumeraty za granicą jest o 40% wyższa od ceny podanej wyżej. Przedpłaty na tę prenumeratę przyjmuje na okresy kwartalne, półroczne i roczne Przedsiębiorstwo Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch“ w Warszawie, Wileza 46 za pośrednictwem PKO Warszawa, konto Nr 16 100024.

Exemplarze zdeaktualizowane można nabywać w sklepie przy ul. Wilejskiej 14 w Warszawie. Zamówienia spoza Warszawy należy kierować do Centrali Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch“, Warszawa, ul. Srebrna 12.